

foreslaaet, „mindst 3 Medlemmer“. Jeg indrømmer, at jeg anser det for at være et underordnet Spørgsmaal, idet jeg ikke kan tænke mig, at det vil komme til at foreligge ret mange Gange, at man ikke mener, at et Udvalg paa 3 Medlemmer er nok. Men jeg kunde dog tænke mig, at man i enkelte Tilfælde af en eller anden Grund kundesyndes, at det var heldigt, at der var 4 Medlemmer, og det vilde man jo være i Stand til at gennemføre, hvis der stod „mindst 3 Medlemmer“. Dette er et lille Spørgsmaal, som jeg hermed henstiller til Overvejelse.

I § 9 bestemmes, at der skal affattes et Regulativ med Hensyn til Ansættelse og Afskedigelse af Kirkebetjente. Jeg ved ikke, om det er nødvendigt, f. Eks. i et Sogn, hvor der ikke er andre Kirkebetjente end Kirkesangeren. Derfor vilde jeg have foretrukket, om der havde staaet, ligesom der staaer i den gamle Lov om Kirkers Bestyrelse, og som det kirkelige Udvalg ogsaa foreslog, „kan“. Saa er der foreslaaet en Bestemmelse om, at Menighedsraadet skal have Bemyndigelse til at anskaffe Høreapparater til Brug i Kirkerne. Det er sikkert en heldig Bestemmelse; der er en hel Del, navnlig ældre Mennesker, som gerne vil gaa i Kirke, men som har ondt ved at høre. Det foreslaas, at Bestemmelsen om, at Midlerne til Kirkernes Opvarmning skal opkræves særskilt, udgaar, saa at Kirkernes Opvarmning gaar ind under Kirkens hele Administration. Jeg tror, det er en praktisk Ændring. Den tidligere Bestemmelse betød ikke andet end, at de forskellige Udgifter skulde føres hver for sig; men da det er de samme Personer, der skal betale baade til Vedligeholdelsen og Opvarmningen, hvorfor skal det saa ikke ind under samme Kasse? Noget i Forbindelse hermed er der foreslaaet, at den Ligning, der kan lægges uden Kommunalbestyrelsens Tilslutning, forhøjes fra $\frac{1}{10}$ til $\frac{1}{4}$ pCt.

Jeg gaar saa over til det sidste af Forslagene, nemlig Lovforslaget om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde m. v. Den nuværende Lov paa dette Omraade er temmelig gammel, idet den stammer fra 1861. Den er vedtaget i en Tid, hvor Forholdet som Regel var det, at Kirketienderne ejedes af en eller flere private, og Kirkens Vedligeholdelse paahvilede i Almindelighed den eller de Mænd, der ejede Kirken. Der var uhyre stor Forskel paa, hvordan de forskellige Kirkeejere tog deres Forhold til de Kirker, de ejede; adskillige tog det som en Forretning, som det gjaldt om at bringe saa meget som muligt ud af, medens andre stod med stor Interesse overfor Kirken og

med en Følelse af Forpligtelse til at holde den godt vedlige. Mange Kirkeejere følte stor Interesse og stor Kærlighed overfor de gamle Kirkehuse, som maaske i flere Slægtled havde været i Familiens Eje. Overfor dem behøvedes der ikke i synderlig Grad nogen Lovgivning med Hensyn til Kirkernes Vedligeholdelse. Noget helt andet var det overfor den anden Slags Kirkeejere, jeg nævnte. Vi saa ogsaa, at den første Lov havde indgaaende Bestemmelser om Detailerne, og man havde selvfølgelig det aarlige Syn, som skulde se, hvorledes Kirken blev vedligeholdt. Selv om vi nu senere er gaaet stærkt over til at faa Kirkerne ind under de saakaldte Selvejeforhold, har der jo ikke været Tillid til, at Selvstyretanken og dermed Ansvaret overfor Kirkerne har vundet saa stærkt Indpas i Befolkningen, at man kunde undlade at give disse Detailbestemmelser. Derfor, skønt det saas, at Tiden var ved at løbe fra den gamle Lov, og der var Bestræbelser i Gang for at faa frembragt en ny Lov, saa ser vi, at der bygges videre paa den samme Tanke. Saaledes har det forrige kirkelige Udvalg, som havde Forslaget om Kirkebestyrelser til Behandling, bygget videre paa det gamle og foreslaaet de samme detaillerede Bestemmelser. Det Forslag, som for en halv Sens Aar siden blev forelagt her i Rigsdagen, fulgte det nævnte Udvalgsforslag. I samme Retning er det sidste kirkelige Udvalgs Flertals Bestræbelser ogsaa nu gaaet med ret detaillerede Bestemmelser i Enkelthederne.

Den højtærede Minister har imidlertid ment, at Tidspunktet var kommet, da man i højere Grad kunde overlade Initiativet og Ansvaret til Sognemenighederne selv, ikke saaledes at forstaa, at de kunde skalte og valte med deres Kirke, som de vil, men saaledes, at der i Loven bliver optrukket nogle Hovedlinier, men Enkelthederne og Ansvaret for, at Kirkerne bliver vedligeholdt paa en forsvarlig Maade, bliver lagt over til Menighederne. Indtil nu har det været saaledes, at det aarlige Syn er kommet og har sagt os, dels hvad vi skulde gøre, dels hvad vi maatte gøre, og det har været en Ordning, som i høj Grad har tjent til at dysse Menighedsraadene og Kirkebestyrelsernes Samvittigheder i Søvn. Nu bliver det foreslaaet, at det aarlige Syn skal foretages af Menighedsraadene selv i Forbindelse med en bygningskyndig Mand, og kun hvert 3die Aar kommer Provsten sammen med en af ham eller af Provstiet valgt bygningskyndig Mand til Stede og deltager i Synet.